

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117212904
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5117212904.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a Mgr. Miroslava Šeptáka, v sporovej právnej veci žalobcu: SPP - distribúcia, a.s., so sídlom Mlynské nivy 44/b, 825 11 Bratislava, IČO: 35 910 739, zastúpeného zástupcom: Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Michalská 14, 811 03 Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanému: Židovská náboženská obec Žilina, so sídlom Hollého 361/9, 010 01 Žilina, IČO: 31 932 525, zastúpenému zástupcom: JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., so sídlom Národná 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 848 654, v konaní o zaplatenie 377,32 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/100/2017-563 zo dňa 7. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/100/2017-563 zo dňa 7. novembra 2019 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2. Okresný súd mal preukázané vyúčtovanie škody za odber zemného plynu vo výške 377,32 Eur žalovanému so splatnosťou 10.09.2015 za obdobie od 28.02.2015 do 06.08.2015 na odbernom mieste Jesenského 1084/1, Žilina, pričom dané vyúčtovanie obsahuje aj výpočet s uvedením - výpočet škody neoprávneným odberom zemného plynu s tým, že stav na meradle k 28.02.2015, kedy došlo k ukončeniu zmluvy o dodávke, bol 6.147 m³ a stav ku dňu 06.08.2015, kedy došlo k ukončeniu neoprávneného odberu, bol 7.279 m².

3. Okresný súd s poukazom na § 82 ods. 1 písm. a) zákona č. 251/2012 Z.z., § 3 zákona č. 251/2012 Z.z., § 2 písm. c) zákona č. 656/2004 Z.z. v znení do 31.08.2012, § 76 ods. 1 zákona č. 251/2012 Z.z., § 76 ods. 2 zákona č. 251/2012 Z.z., § 415, § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 3 písm. c) bod 5, 6 a 12 zákona č. 251/2012 Z.z., § 48 ods. 1 zákona č. 656/2004 Z.z., § 49 ods. 4 písm. a) zákona č. 656/2004 Z.z., § 82 ods. 1 zákona č. 251/2012 Z.z., § 59 ods. 1, 2, 3 zákona č. 656/2004 Z.z., § 1 ods. 1 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 155/2005 Z.z., § 1 ods. 9 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 155/2005 Z.z., § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania žalobu zamietol. Konštatoval, že nesporné medzi stranami bolo, že vlastníkom nehnuteľností na adrese Jesenského 1084/1, Žilina, je žalovaný, pričom ide o dom situovaný na židovskom cintoríne, ktorý slúži pre správcu cintorína na základe nájomnej zmluvy. Vlastníctvo žalovaného vyplýva aj z listu vlastníctva

č. XXXX. Bolo nepochybné, že daný cintorín je verejne prístupné miesto, avšak pre ochranu hrobov sú dané otváracie hodiny, a to od apríla do septembra, pondelok - piatok od 13,00 do 18,00 hod., v nedeľu od 09,00 do 18,00 hod., od októbra do marca pondelok - piatok od 13,00 do 16,00 hod., v nedeľu od 09,00 do 16,00 hod., tieto otváracie hodiny sú nezmenené cca 30 rokov podľa uvedenia žalovaného. Žalobca túto skutočnosť nerozporoval. Pokiaľ žalobca tvrdil, že cintorín nie je verejne prístupné miesto, tak okresný súd sa s týmto tvrdením nestotožnil, pretože ide o cintorín, a pokiaľ je prístup obmedzený otváracími hodinami, či oplotením, je to z bezpečnostných dôvodov a nemení to status „verejne prístupné miesto“, pričom z informačnej tabule každý má vedomosť o otváracom čase.

4. Okresný súd mal preukázané, že v predmetnej nehnuteľnosti v období od 17.04.2012 do 14.07.2015 bývala na základe nájomnej zmluvy uzavretej so žalovaným Q. A./A., ktorá mala uzavretú zmluvu o odbere plynu s SPP, a.s., a to bez ohľadu na to, že vlastníkom je žalovaný a bez ohľadu na jeho súhlas/nesúhlas s dodávkou plynu. Zo Zmluvy o združenej dodávke plynu vyplýva adresa trvalého pobytu Q. A. - Q. XX/XXXX, . D. a odberné miesto - Jesenského 1/1084, Žilina. Zmluva bola dohodnutá na dobu určitú do 27.07.2016 a následné predĺženie zmluvy na dobu neurčitú, pokiaľ odberateľ neoznámí, že trvá na ukončení zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj Obchodné podmienky (č.l. 107 spisu). Z Protokolu o odovzdaní bytu zo dňa 14.07.2015 vyplýval stav plynomeru 07279 m³ (č.l. 39 spisu) a z faktúry vystavenej J. A. vyplývala aj adresa trvalého pobytu, ako aj adresa odberného miesta. Okresný súd mal zistené, že dňa 04.09.2015 bola uzavretá Zmluva o združenej dodávke plynu medzi SPP, a.s. a B. X. na predmetné odberné miesto, pričom menovaná sa stala novou nájomníčkou predmetnej nehnuteľnosti na uvedenej adrese, a to od 01.08.2015. SPP, a.s. oznámil okresnému súdu listom zo dňa 26.02.2018, že v období od 28.02.2015 do 01.08.2015 na predmetom odbernom mieste nebola uzavretá žiadna zmluva o združenej dodávke plynu. V období od 11.04.2012 do 27.02.2015 bola uzavretá zmluva s Q. A.. Zmluva však bola ukončená jednostranným odstúpením od zmluvy zo strany SPP, a.s. z dôvodu neplnenia zmluvných platobných podmienok zo strany p. A., ktorú informovali o tom písomne listom zo dňa 10.02.2015, avšak list si adresátka neprevzala v odbernej lehote. Stav meradla ku dňu ukončenia zmluvy, t.j. 27.02.2015 bol 6.147 m³, čo vyplývalo z faktúry za obdobie od 31.07.2014 do 27.02.2015. Po ukončení predmetnej zmluvy pre predmetné odberné miesto bola uzavretá zmluva so žalovaným dňa 31.07.2015. Hoci od 28.02.2015 nebola uzavretá žiadna zmluva, bolo nesporné, že predmetnú nehnuteľnosť užívala pani Q. A./A. ako nájomca.

5. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že mal preukázané Odstúpenie od zmluvy s J. A. zo dňa 10.02.2015 s výzvou na umožnenie demontáže meradla. Dané odstúpenie si J. A. nevyzdvihla v odbernej lehote a späť odosielateľovi sa zásielka vrátila dňa 26.02.2015. Taktiež aj výpočet nedoplatku bol adresovaný J. A. iba na adresu odberného miesta. Zdôraznil okresný súd v tejto rovine, že odstúpenie od zmluvy bolo doručované Q. A. na adresu odberného miesta, hoci SPP, a.s. mal vedomosť aj o adrese trvalého bydliska.

6. V intenciách odvolacieho súdu, okresný súd s poukazom na odvolanie žalobcu dospel k záveru, že pokiaľ nájomca J. A. uzavrela zmluvu o dodávke plynu, tak túto zmluvu uzavrela nie so žalobcom, ale s SPP, a.s.. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť nebolo možné podľa okresného súdu pre tento spor aplikovať na vzťah žalobcu a žalovaného obchodné podmienky, ktoré boli súčasťou uvedenej zmluvy medzi SPP, a.s. a J. A..

7. Okresný súd mal nepochybné preukázané, že hoci vlastníkom nehnuteľnosti s odberným miestom je žalovaný, tak plyn odoberala nájomníčka Q. A./A., ktorá mala uzavretú zmluvu o dodávke plynu, pri uzavretí ktorej bol síce aj štatutár žalovaného a tak nadobudol vedomosť o tom, že zmluvu na odber plynu uzavrela nájomníčka, ale bola to výlučne vôľa Q. A./A.. Žalovaný ponechal na nájomcovi uzavretie zmluvného vzťahu s SPP, a.s. a bola to záležitosť výlučne nájomcu bez vplyvu žalovaného na daný zmluvný vzťah, či dodávku plynu, či prejavu vôle ohľadom dodávky plynu. Následne došlo k odstúpeniu od zmluvy pre neplatenie za odber plynu nájomníčkou, avšak dodávateľ odstúpenie neoznámil vlastníčkovi nehnuteľnosti, ale iba nájomníčke - odberateľke, a to iba na adresu odberného miesta. Okresný súd vytkol, že nedotazoval nájomníčku na adresu trvalého bydliska, hoci mal o tom vedomosť a neinformoval o danej skutočnosti ani vlastníka - žalovaného. Zistil konečný stav plynomeru ku dňu odstúpenia od zmluvy, avšak nedemontoval zariadenie, nevykonal žiadne opatrenie na ukončení dodávania plynu. Teda odstúpil od zmluvy, neinformoval o tom vlastníka a naďalej dodával plyn cca 6 mesiacov. Takéto konanie je možno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, či v rozpore s poctivým obchodným stykom. Okresný súd zdôraznil, že „je absurdné, aby SPP, a.s. odstúpil od zmluvy a

naďalej sa dodával plyn, a to bez vedomosti vlastníka nehnuteľnosti, teda žalovaného". Stav plynomeru si vedel zabezpečiť ku dňu odstúpenia od zmluvy, ale SPP, a.s., dodávateľ, či žalobca neodpojil zariadenie, aby nedochádzalo k odberu plynu bez zmluvy. Okresný súd z toho vyvodil účelovosť a špekulatívnosť konania, keďže zákonné ustanovenia upravujú aj odber bez zmluvy. Nič nebránilo dodávateľovi odpojiť zariadenie, resp. informovať vlastníka. Toho však informoval až cca o 6 mesiacov za účelom úhrady nedoplatku, resp. škody. Takéto konanie je zjavne v rozpore s dobrými mravmi.

8. Podľa okresného súdu bolo nepochybné, že dodávateľom plynu bol SPP, a.s., teda žalobca nedodával plyn. Pokiaľ došlo k odberu bez zmluvy, tak žalobca si v takom prípade uplatnil „daný plyn“ ako škodu z dôvodu odobratia z plynovodu. Podľa uvedenia žalobcu došlo k spotrebe zemného plynu, ktorý vlastní žalobca, ktorý sa nachádza v plynových potrubiach za účelom vyvažovania distribučnej siete. Bolo v záujme SPP, a.s., či žalobcu, demontovať zariadenie a nedodávať plyn, keďže zmluvný odberateľ neplatil za dodávku, došlo k odstúpeniu a k ďalšej zmluve nedošlo bezprostredne, dokonca ani vlastníka - žalobca nebol informovaný o ukončení zmluvy, napriek tomu dodávku plynu umožnili bez jeho vedomia, či súhlasu. Okresný súd poukázal na to, že medzi nájomcom a SPP, a.s. bola uzavretá zmluva, teda k dodávke plynu dochádzalo na základe zmluvného vzťahu medzi SPP, a.s. a nájomcom, a to prostredníctvom žalobcu. Hoci následne po odstúpení od zmluvy nebola uzavretá ďalšia zmluva do 31.07.2015, plyn bol naďalej dodávaný, aj napriek tomu, že vôľa na strane vlastníka nehnuteľnosti, t.j. žalovaného nebola daná a ani nemal vedomosť, že zmluva bola s nájomcom ukončená, resp. že nájomca odoberá naďalej plyn. Zdôraznil okresný súd, že pokiaľ by žalovaný chcel odoberať plyn, tak by uzavrel zmluvu on sám. Nemožno prenášať zodpovednosť, či povinnosť len na vlastníka nehnuteľnosti. K odberu plynu došlo predsa na základe zmluvného vzťahu medzi SPP, a.s. a nájomcom, v dôsledku čoho povinnosť platiť za odber plynu mal výlučne nájomca, ktorý sa k tomu zaviazal zmluvou s dodávateľom.

9. Okresný súd akcentoval, že nemožno považovať za neoprávnený odber situáciu, keď bola zmluva ukončená a naďalej bola poskytovaná dodávka do danej nehnuteľnosti, ktorá je vo vlastníctve iného než toho, kto danú zmluvu na dodávku plynu uzavrel, pričom vlastníka nebol informovaný o ukončení zmluvy, ani o výzve na demontovanie, a ani o pokračovaní v dodávke bez uzavretej zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nekonal preventívne a obozretne, keďže samozrejme sa spoliehal na nárok z neoprávneného odberu, čo mu zákon síce umožňuje, ale nemôže to byť bez splnenia ďalších podmienok, ako ani v rozpore s dobrými mravmi. V rozpore s dobrými mravmi, ako aj v rozpore s poctivým obchodným stykom bolo podľa okresného súdu možné posúdiť konanie žalobcu, keďže neprerušil dodávku, neupovedomil vlastníka o situácii, ani ho nevyzval na demontovanie plynomeru. Hoci žalobca nebol povinný demontovať, ale mal takú možnosť a nie je možné podľa okresného súdu akceptovať nedemontovanie, či nevyzvanie a neinformovanie vlastníka, nájomca si zabezpečil dodávku plynu, nie vlastníka.

10. Pokiaľ žalobca trval na tom, že došlo k neoprávnenému odberu plynu zo strany žalovaného a poukazoval na rozhodnutia iných súdov, v zmysle ktorých je povinnosť žalovaného uhradiť sumu odobratého plynu, tak okresný súd zdôraznil, že žalobca poukazoval na rozhodnutia predovšetkým krajských súdov, či okresných, ktoré sa týkajú iného skutkového vymedzenia a nemožno ich ani považovať za tzv. judikáty a súd nie je nimi viazaný. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale taktiež ho nemožno podľa okresného súdu aplikovať pre tento prípad, keďže vychádzal z iného skutkového vymedzenia, napr. porušenie plomby. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením, že by žalovaný zodpovedal za osobu nájomcu, a pokiaľ nájomca neplnil, že by mal platiť vlastníka. V danom prípade totiž nájomca uzavrel zmluvu o dodávke plynu do prenajatej nehnuteľnosti. Následne po odstúpení od zmluvy zo strany SPP, a.s. dodávka nebola prerušená, a to v čase, keď nájomná zmluva trvala. Ani SPP, a.s., ani žalobca dodávku neprerušil, ani nedemontoval meradlo, hoci mal vedomosť o skončení zmluvného vzťahu s nájomcom, čo jednoznačne vyplynulo z vykonaného dokazovania. Žalobca nedokazoval, neinformoval, ani nevyzýval na umožnenie prístupu vlastníka a toho oslovil, až keď požadoval úhradu za sporné obdobie. Z uvedeného dôvodu mal okresný súd za to, že žalovaný nenesie zodpovednosť za nájomcu. Žalovaného nemožno pre daný prípad považovať ani za odberateľa. Tým bola nájomníčka a SPP, a.s. jednoznačne vedel, že uzatváral zmluvu s osobou odlišnou od vlastníka, preto súhlas vlastníka bol irelevantný a okresný súd ho nebral do úvahy. Zdôraznil okresný súd, že nebolo teda rozhodujúce, či by vlastníka súhlasil, aby nájomca uzavrel takú zmluvu alebo nie, k uzavretiu by došlo. Nemožno teda podľa okresného súdu spravodlivo od vlastníka požadovať škodu z neoprávneného odberu len preto, že je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú užíva nájomca.

11. Zdôraznil okresný súd, že dodávateľ je oprávnený prerušiť alebo obmedziť dodávku plynu, v danom prípade napriek svojmu oprávneniu tak neurobil, a to ani SPP, a.s., ani žalobca a naďalej bol umožnený odber plynu cca 6 mesiacov a až následne sa žalobca domáhal zaplataenia za neoprávnený odber plynu, keďže nebola zmluva uzavretá, a to voči vlastníkovi nehnuteľnosti. Pre informovanie o odstúpení od zmluvy dodávateľ nezisťoval vlastníka nehnuteľnosti. Vlastník bol zisťovaný až vtedy, keď požadoval zaplataenie, hoci na odbernom mieste bývala J. A., ktorá mala uzavretú zmluvu a ktorá následne bola ukončená, pričom žalobca mal vedomosť aj o jej adrese trvalého bydliska, napriek tomu ju kontaktoval iba na odbernom mieste, kde zásielky nepreberala.

12. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že chcel prerušiť dodávku, ale nebolo mu to umožnené, nakoľko cintorín, kde sa nachádza plynomer, je v určitom čase uzavretý, a zamestnanec žalobcu došiel, keď bolo zavreté, preto vraj nechal odkaz nájomníčke na umožnenie vstupu k plynomeru, okresný súd uviedol, že židovský cintorín, na ktorom sa nachádza plynomer, má na viditeľnom mieste uvedené otváracie hodiny, čo vyplýva aj z fotodokumentácie, a preto plynomer je v určitom čase prístupný. Dokonca podľa uvedenia žalovaného takto otváracie hodiny sú určené cca 30 rokov, teda nejde o novú skutočnosť. Podľa zistenia pracovník, ktorý vraj chcel prerušiť dodávku odpojením, bol na mieste cca 1 hod., resp. 30 minút pred otvorením cintorína, a z ničoho nevyplynula žiadna prekážka, pre ktorú sa daný pracovník nemohol na miesto vrátiť, či počkať. Teda okresný súd konštatoval, že nikto nebránil k umožneniu prerušiť dodávku plynu. Okresný súd mal zistené, že otváracie - návštevne hodiny cintorína, kde sa nachádza plynomer, sú od apríla do septembra pondelok - piatok od 13,00 do 18,00 hod., v nedeľu od 09,00 do 18,00 hod., od októbra do marca pondelok - piatok od 13,00 do 16,00 hod., v nedeľu od 09,00 do 16,00 hod., cez sviatky zatvorené.

13. Okresný súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že z ničoho nevyplýva, že pracovník SPP, a.s. bol demontovať meradlo, ani že mu bolo bránené v tejto činnosti, keďže dané miesto je verejne prístupné, pričom oznámenie o sprístupnení daného miesta bolo dané iba J. A., nie aj vlastníkovi. Avšak vzhľadom na otváracie hodiny a na verejný prístup, bolo im to umožnené, zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by sa pokúsili demontovať zariadenie. Okresný súd konštatoval, že sa dá predpokladať, že poskytovali naďalej dodávku so spoliehaním sa na zákonné ustanovenie o neoprávnenom odbere, kedy musí každý taký odberateľ zaplatiť škodu, avšak takýto postup nie je možné vždy aplikovať. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že nebolo preukázané, že by odberateľ plynu, či žalovaný neumožnil prerušenie dodávky, či demontovanie meradla. Zdôraznil okresný súd v tejto rovine, že na umožnenie prístupu bola vyzvaná nájomníčka ako odberateľka, avšak za neoprávnený odber sa žalobca domáha úhrady voči žalovanému, ktorý však nebol odberateľom.

14. Žalovaný až pri ukončení nájomného vzťahu zistil, že J. A. nemá už uzavretú zmluvu na odber plynu, t.j. v júli 2015. Žalovaný mal vedomosť, že zmluva bola uzavretá, ale o jej ukončení vedomosť nemal, až keď prišiel nový nájomca do danej nehnuteľnosti, žalovaný uzavrel zmluvu na odber plynu, k žiadnemu odberu nedošlo, nikto tam nebýval a nebola už vykurovacía sezóna.

15. Pokiaľ žalobca predkladal rozhodnutia iných súdov ohľadom neoprávneného odberu, na základe ktorých je vlastník povinný zaplatiť škodu za neoprávnený odber, tak opätovne okresný súd zdôraznil, že dané rozhodnutia nemožno aplikovať na daný prípad, nakoľko ide o iné skutkové vymedzenie, ako napríklad o situácie, keď vlastník s nájomcom nemal dojednanú povinnosť nájomcu uzavrieť zmluvu s SPP, a.s., v danom prípade vlastník - žalovaný preukázal, že nájomca mal uzavretú zmluvu o dodávke plynu. Zmluva na odberné miesto bola uzavretá, dodávateľ mal vedomosť, kto je odberateľom plynu. Teda pokiaľ žalobca predložil rozhodnutia iných súdov, ktorými argumentoval opodstatnenosť svojho nároku voči žalovanému, tak tieto nebolo možné podľa okresného súdu „použiť“ pre daný prípad. Okresný súd ustálil, že z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že odberateľ nie je automaticky vlastníkom nehnuteľnosti. Tiež z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že žalovaný nie je odberateľom plynu. V zmysle zákonnej definície, odberateľom plynu v danom prípade pre sporné obdobie bola nájomníčka. Žalobca v rámci uplatneného nároku tvrdil, že žalovaný ako vlastník zostal nečinný, avšak okresný súd sa s týmto nestotožnil, mal za to, že neexistoval relevantný dôvod, aby žalovaný ako vlastník zisťoval odber plynu, keď sám nemal uzatvorenú zmluvu. Pokiaľ tam býval nájomca, bol vecou nájomcu, zabezpečiť si chod užívania. V danom prípade s vedomím žalovaného, si nájomca zabezpečil dodávku plynu uzavretím zmluvy s SPP, a.s.. Preto, pokiaľ žalobca vedel, že údajne dochádza k neoprávnenému odberu, keďže došlo k ukončeniu zmluvy a nová zmluva počas tohto obdobia uzavretá nebola, tak vedel, že mu hrozí škoda v dôsledku neoprávneného odberu, čím mohol

zabrániť uzavretím dodávky, k čomu nedošlo. Žalovaný prehlásil, že J. A. užívala byt aj po ukončení zmluvy s SPP, a.s.. Žalovaný uzavrel Zmluvu o dodávke plynu dňa 31.07.2015, avšak už 04.09.2015 bola uzavretá zmluva s novým nájomcom, ktorý uzavrel zmluvu o dodávke plynu, pričom žalovaný trval na tom, že počas tohto obdobia nedošlo k odberu plynu a žalobca nepreukázal, že by došlo k odberu plynu aj počas tohto obdobia. Žalobca požadoval náhradu za neoprávnený odber od ukončenia zmluvy s J. A. do uzavretia zmluvy so žalovaným, avšak nie celé to obdobie bolo obdobím vykurovacím a bolo logické, že odber počas toho obdobia za jednotlivé mesiace musel byť rôzny. Avšak žalobca nepreukázal odber za jednotlivé mesiace. Žalovaný preukázal, že pri ukončení nájomnej zmluvy s J. A. ku dňu 27.02.2015 bol stav plynomeru 7.279 m³ a tento stav bol totožný aj pri uzavretí zmluvy s G. B. ku dňu 04.09.2015, to znamená, že počas toho obdobia nedošlo k žiadnemu odberu, a teda ani žalovaným počas zmluvného vzťahu s SPP, a.s..

16. Vykonaným dokazovaním okresný súd posúdil, že neoprávnený odber vykonávala iba J. A./A.. Žalovaný mal uzavretú zmluvu až od 01.08.2015, a pokiaľ od ukončenia nájomnej zmluvy s J. A. do uzavretia zmluvy o odbere plynu žalovaným, nebola uzavretá taká zmluva o dodávke plynu, z predložených listín vyplýva, že v tom čase nedošlo k žiadnemu odberu, resp. k odberu tvrdenému žalobcom. Následne bola uzavretá ďalšia nájomná zmluva a nový nájomca uzavrel zmluvu o odbere plynu, takže taktiež podľa okresného súdu nedošlo k neoprávnenému odberu. U žalovaného nemožno konštatovať neoprávnený odber. Ten možno konštatovať len u J. A., avšak tá nebola stranou konania. Bolo podľa okresného súdu nepochybné, že J. A. bola odberateľkou plynu do 14.07.2015, a teda výlučne ona spôsobila škodu, aj keď nebola vlastníkom nehnuteľnosti. V danom prípade však ona ako nájomca mala uzavretú zmluvu s SPP, a.s. a pre neplatenie došlo k odstúpeniu od zmluvy, avšak naďalej odoberala plyn na danom odbernom mieste do 14.07.2015, dodávka plynu jej nebola prerušená, ani vlastníkom nehnuteľnosti o tom nebol upovedomený.

17. Okresný súd dospel k záveru, že žalovaný nebol pasívne legitimovaný, keďže nebol odberateľom plynu. V zmysle platných právnych predpisov neoprávneného odberu sa môže dopustiť nielen vlastník, ale aj iná osoba. Zo zistených skutočností popisovaného neoprávneného odberu sa mohol dopustiť nielen vlastník - žalovaný, kde sa faktická možnosť odberu plynu nachádzala, ale aj užívateľ tej nehnuteľnosti, a to bez ohľadu na vedomosť žalovaného o prípadnej neexistencii oprávnenia odoberať plyn. Zdôraznil okresný súd, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný, nakoľko všetky dôkazy v konaní preukazovali, že žalobca vedel, resp. mal/mohol vedieť, že nehnuteľnosť, na ktorej dochádzalo k neoprávnenému odberu plynu, neužíva žalovaný ako vlastník, ale J. A. na základe nájomnej zmluvy, a to do 14.07.2015 a následne podľa zistených skutočností nedošlo k odberu plynu, keďže nehnuteľnosť nebola užívaná až do uzavretia ďalšej zmluvy (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/132/2012).

18. K vznesenej námietke premlčania žalovaným okresný súd uviedol, že vzhľadom k tomu, že žaloba bola podaná dňa 06.04.2017 a žalobca si uplatnil nárok za obdobie od 27.02.2015, tak okresný súd posúdil, že námietka premlčania je za obdobie od 27.02.2015 do 05.04.2017 opodstatnená a nárok je v tejto časti premlčaný. Žalobca napriek tomu nevyčíslil výšku za obdobie, ktoré nie je premlčané. V tejto rovine okresný súd zdôraznil, že nemôže nahrádzať úkony strán konania, avšak v danom prípade posúdil, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný, preto sa vyjadril k vznesenej námietke premlčania len nad rámec.

19. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že „Čo sa týka výšky škody uplatnenej žalobcom, žalovaný správne a opodstatnene poukázal na to, že nie je preukázaný stav meradla ku dňu ukončenia zmluvného vzťahu medzi J. A. a dodávateľom plynu, nakoľko z predloženej faktúry stav meradla 6147 m³ je k 31.01.2015, ale nie k 27.02.2015, teda nie je zrejmé, k akému odberu došlo v období od 27.02.2015 do 14.07.2015. Žalobca ohľadom výšky uviedol, že vychádzal podľa typového diagramu. Bol to odhad spotreby. Na otázku, na základe čoho určil stav plynomeru k 27.02.2015 v rozsahu 6.147 m³, keďže aj podľa predložených listín (faktúry predložené žalovaným), stav plynomeru bol rovnaký aj k 31.01.2015, právny zástupca žalobcu uviedol, že takýto stav evidoval iný subjekt, a to SPP, a.s.. Uviedol, že nevie, v čom by mala byť spornosť, pretože nedošlo k porušeniu toho plynomeru a tak podľa stavu vychádzal. Žalobca vychádzal z údajov, ktoré má vo svojom systéme. Pokiaľ bol takýto stav plynomeru aj k 31.01.2015, tak je to podľa údajov, ktoré si vedie iný subjekt, a to SPP, a.s. a s týmto stavom ukončil dodávku SPP, a.s.

- súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca má nesprávne údaje, pretože ako uvádza, že plynomer nebol poškodený a išlo o obdobie hlavného vykurovacieho obdobia, takže nie je možné, aby v januári, aj na konci februára bol rovnaký stav plynomeru. To nie je ani otázka právna, ani technická, ale logická. Na otázku súdu, na základe čoho žalobca zistil práve to konkrétne číslo toho stavu plynomeru, a to 6147 m³ k 27.02.2015, keďže žalobca sa nedostal k predmetnému plynomeru ako tvrdí, a teda z čoho vychádzal, keď toto číslo je dané na faktúre k 31.01.2015, tak právny zástupca žalobcu predložil súdu faktúru č. 7414966039 adresovanú odberateľovi Q. A. od SPP, a.s. ako dodávateľa. Faktúra bola vyhotovená dňa 11.03.2015 a fakturačné obdobie je od 31.07.2014 do 27.02.2015 a na tejto faktúre je uvedený konečný stav meradla k 31.01.2015 - 6147m³ a k 27.02.2015 - tiež 6147 m³. Za február nameraný odber plynu 0, za január nameraný odber plynu 199 m³. Teda z uvedeného možno konštatovať, že plynomer nebol poškodený, išlo o obdobie hlavného vykurovacieho obdobia, a teda nie je možné, aby v januári a aj na konci februára bol rovnaký stav plynomeru.

20. Žalobca uviedol, že sa objektívne dozvedel o škode až 06.08.2015, kedy bola vykonaná kontrola plynomeru a dovtedy nevedel, či dochádza k odberu alebo nie. Vtedy mal zistiť, že k odberu dochádzalo od 27.02.2015. Má za to, že 27.02.2015 zistil stav zákonným spôsobom na základe typového diagramu, teda odhadom spotreby pre dané miesto.

21. Žalovaný poukázal na to, že k 27.02.2015 SPP, a.s. ako tvrdí, sa nedostal k hlavnému uzáveru, teda nebol vykonaný odpočet. Má za to, že typový diagram je možné použiť pri poruche plynomeru a podobne. V danom prípade však nedošlo k poruche plynomeru a každý cintorín má predsa otváracie hodiny a žalobca si umiestnil plynomer, hlavný uzáver na tomto verejnom priestranstve, na tomto cintoríne a podstata je tá, že neuzavrel hlavný uzáver po skončení zmluvy, hoci vedel, že môže dochádzať k neoprávnenému odberu plynu. A tým, že vedel, že SPP, a.s. odstúpil od zmluvy s Q. A., tak žalobca musel vedieť, že dochádza k nejakému inému odberu, keďže nebola žiadna zmluva uzatvorená na to miesto. Stačilo uzavrieť hlavný uzáver plynu. Poukázal na list SPP, a.s. z 26.02.2018 (č.l. 89), z ktorého vyplýva, že odpočet bol vykonaný k 31.01.2015 v rozsahu 6147 m³ a stav meradla, tzv. konečný stav ku dňu ukončenia zmluvy, t.j. k 27.02.2015, dodal prevádzkovateľ distribučnej siete spoločnosť SPP - Distribúcia, a.s., a to vo výške 6147m³, ktorou bola vyúčtovaná spotreba zemného plynu za obdobie do 27.02.2015. Z toho vyplýva, že odpočet k 27.02.2015 nebol reálne vykonaný. Stav meradla k 31.01.2015 je nesporný, a to v rozsahu 6147 m³. Následne je známy až stav k augustu a aký bol stav medzi tým, to sú len dohady. Z toho vyplýva, že žalobca nepoužil ten diagram, na ktorý poukazuje, pretože stav plynomeru je k 31.01. rovnaký ako aj k 27.02.2015. Keby predsa žalobca použil diagram, musel by nahlásiť pre SPP, a.s. iný stav. Teda spotrebu za február by si mal vymáhať SPP, a.s. Spotreba od februára do augusta musela byť nutne logicky iná, pretože popierame, že by za február 2015 bola nulová spotreba. Za to obdobie do konca februára 2015 mal nárok na odber SPP, a.s. voči nájomcovi na základe zmluvy.

22. Na otázku súdu voči právnenému zástupcovi žalobcu, aby vysvetlil rozpor medzi tvrdeniami jeho a medzi listom z 26.02.2018 adresovaným spoločnosťou SPP, a.s., v zmysle ktorého stav plynomeru k 27.02.2015 bol zaslaný žalobcom a vzhľadom na to, že ide o vykurovacie obdobie a podľa uvedeného stavu k 31.01.2015 je stav rovnaký ako k 27.02.2015 s tým, že tento údaj bol bez vykonania odpočtu žalobcom, ktorý tvrdil na pojednávaní, že tento stav bol určený na základe typového diagramu, čo samozrejme logicky nevychádza, keďže typový diagram podľa uvedenia právneho zástupcu žalobcu vychádza podľa predchádzajúcej spotreby a spotreba bola minimálne k 31.01.2015 v rozsahu 6147 m³ podľa stavu plynomeru, právny zástupca žalobcu uviedol, že k tomu sa nevie vyjadriť, ale že vyžiada stanovisko od žalobcu, hoci to bolo namietané od počiatku a vo veci sa už pred týmto pojednávaním pojednávalo a žalobca sa mohol vyjadriť aj predtým k tomu, keby bol riadne pripravený s poukazom na § 153 CSP. Napriek tomu žiadne stanovisko nepredložil a k uvedenému sa vyjadril v písomnom podaní zo dňa 04.11.2019 tak, že to vyplynulo z vykonaného dokazovania.

23. Právny zástupca žalovaného správne poukázal na to, že pokiaľ v poslednom vyjadrení žalobca poukazuje na to, že sa dozvedel až v auguste 2015, že dochádza k neoprávnenému odberu zemného plynu, tak má za to, že je toto tvrdenie v rozpore so skutočnosťou, že už vo februári 2015 sa snažil žalobca demontovať plynomer. Takže žalobca už vo februári 2015 vedel, že k neoprávnenému odberu dochádza, pričom poukázal na to, že posledné pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že žalobca mal doložiť spôsob, akým bola vypočítaná odhadovaná spotreba zemného plynu, nakoľko evidentne k tomu februáru 2015 SPP, a.s. nevykonala skutočný odpočet. Prevzal stav od žalobcu, a teda bolo potrebné vysvetliť, ako bol tento stav vypočítaný, resp. vysvetliť a toto žalobca neurobil. Naopak, v

poslednom vyjadrení napísal priemerný výpočet za obdobie január až júl 2015, avšak takýto výpočet je nesprávny, nakoľko aj bez odborných vedomostí je zrejmé, že spotreba plynu v mesiacoch január, február je diametrálne odlišná ako v mesiacoch jún, júl. Takže nie je možné zobrať spotrebu za pol roka a vydeliť to počtom 6 pre priemernú mesačnú spotrebu.

- Žalobca skutočne nepredložil hodnoverný spôsob výpočtu odhadovanej škody, nakoľko evidentne nevykonal odpočet k 27.02.2015. Súdu oznámil, že zo správy SPP, a.s. ku dňu 31.05.2015 a k 27.02.2015 vyplýva, že stav meradla ku dňu 27.02.2015 bol 6.147 m³. Žalovaný rozporuje spotrebu zemného plynu za obdobie od 31.01.2015 do 27.02.2015, ale výsledkom súčinu počtu sporných dní (28 dní) a priemernou dennou spotrebou (7,075m³) je spotreba zemného plynu v objeme 198,10 m³ a súčinom objemu zemného plynu 198,10 m³ a spaľov. teplo je 10,815 kWh.m⁻³ je objem zemného plynu 2142,45 kWh. Výsledkom matematickej operácie súčinu objemu zemného plynu 2142,45 kWh a príslušného násobku referenčnej ceny plynu pre odberné miesto vo vlastníctve žalovaného 0,03082 Eur je cena plynu za obdobie od 31.01.2015 do 27.02.2015 vo výške 66,03 Eur. Žalobca uviedol, že uvedené považuje za preukázané a zároveň za odstránenie prípadného rozporu, avšak alternatívne sa domáha zaplatenia sumy 311,29 Eur po odpočítaní sumy za spotrebovaný zemný plyn od 31.05.2015 do 27.02.2015 (66,03 Eur). Zároveň vo svojom písomnom podaní požiadal o oznámenie zo strany súdu v prípade, že by bola úvaha čo i len čiastočne nevyhovieť. Súd však poukazuje na to, že žalobca a jeho právny zástupca boli riadne predvolaní a bola to ich voľba nezúčastniť sa pojednávania a súd nemal dôvod s poukazom na uvedené osobitne oznamovať žalobcovi svoje úvahy, pričom žalobca predložil dané písomné vyjadrenie až 04.11.2019, hoci pojednávanie bolo nariadené na 07.11.2019.

- pokiaľ žalobca uvádzal, že v prípade opačného posúdenia súdom, si alternatívne uplatňuje len 311,29 Eur namiesto 377,32 Eur, predsa žalobca je zastúpený advokátom, teda profesionálnym zástupcom, preto ho nie je potrebné poučovať o procesných právach, či postupoch a upovedomovať o ustanoveniach CSP. Žalobca výslovne neuviedol, že berie žalobu späť. Z jeho podania gramatickým a jazykovým výkladom súd posúdil, že žalobca akceptuje priznanie sumy 311,29 Eur v prípade, že súd nebude považovať za opodstatnený nárok za 2/2015. Súd však nepovažoval nárok za opodstatnený v celom rozsahu vzhľadom na to, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný."

24. K poukazu žalobcu na čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého každý má právo vlastníť majetok, zdôraznil okresný súd, že súčasne vlastníctvo zaväzuje, a teda ukladá vlastníkovi aj práva a aj povinnosti. Takouto povinnosťou žalovaného bolo podľa žalobcu, aby ako vlastník konal tak, aby nedochádzalo ku škode. V tejto rovine však okresný súd zdôraznil, že tú istú povinnosť mal predsa aj žalobca a žalovaný nezodpovedá za nájomcu len preto, že je vlastníkom nehnuteľnosti, ak nájomca zabezpečil dodávku plynu k tejto nehnuteľnosti. Bolo nesporné, že žalovaný je vlastníkom danej nehnuteľnosti, ktorú prenajal J. A., ktorá uzavrela zmluvu o dodávke plynu s SPP, a.s., na základe čoho bola odberateľkou plynu a zároveň bola povinná platiť za dodávku plynu. Následne však prestala platiť, došlo k odstúpeniu od zmluvy. Napriek tomu plyn bol naďalej dodávaný, nebola prerušená dodávka plynu ani zo strany SPP, a.s., ani zo strany žalobcu. Okresný súd mal za to, že bola daná nielen prevenčná povinnosť vlastníka, ale aj žalobcu, či SPP, a.s., pričom SPP, a.s., ako aj žalobca mali vedomosť o odstúpení od zmluvy, napriek tomu nedošlo k prerušeniu, či k demontovaniu meradla, hoci sa nachádzal na verejne prístupnom mieste. Podľa okresného súdu neobstálo tvrdenie žalobcu, že cintorín bol v tom čase uzamknutý, keďže pracovník žalobcu prišiel na miesto cca 30 minút pred otvorením a nič mu nebránilo prísť v čase, keď bol cintorín otvorený, pričom otváracie hodiny boli nezmenené cca 30 rokov. Zdôraznil okresný súd, že žalovaný ako vlastník nemal vedomosť o skutočnostiach, že zmluva bola ukončená a že bola „nejaká“ výzva na umožnenie domontovania plynomeru, keďže žalobca nevyzýval vlastníka nehnuteľnosti, ale nájomníčku, čo boli dva rozdielne subjekty.

25. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že právny zástupca žalovaného popieral pasívnu legitimáciu žalovaného v tomto konaní, nakoľko on nebol odberateľom plynu. Žiadny plyn v podstate ani od žalobcu, ani od SPP, a.s. neodobral, pričom poukázal na zákonnú definíciu odberateľa plynu, v zmysle ktorej odberateľom plynu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá nakupuje plyn na účely ďalšieho predaja alebo na účel vlastnej potreby. Zákon súčasne obsahuje aj definíciu koncového odberateľa plynu a definíciu odberu plynu v domácnosti a potom vychádzajúc z takto vymedzeného pojmu odberateľa v plynárstve, resp. koncového odberateľa plynu a odberateľa plynu domácností je potrebné prijať záver, že odberateľ plynu nie je automaticky vlastníkom nehnuteľnosti, pričom zákonodarca rozlišuje pojmy odberateľ a vlastník nehnuteľnosti a tieto nie je možné zamieňať, resp. prijať záver žalobcu, že ak dochádza k odberu plynu bez uzatvorenej zmluvy, tak automaticky za odberateľa je potrebné považovať vlastníka nehnuteľnosti, nakoľko sa rozlišuje pojem odberateľ a tak isto pojem

vlastník nehnuteľnosti. Zároveň zdôraznil, že žalovaný v spornom období nebol v žiadnom právnom vzťahu ani so žalobcom, ani so spoločnosťou SPP, a.s. Žiadny plyn neodobral, pričom žalobca mal prístup k plynomeru, aj k hlavnému uzáveru plynu. Mal vedomosť o tom, že k takémuto údajnému odberu bez platnej zmluvy dochádza, a preto mal vykonať všetky úkony v zmysle všeobecnej preventívnej povinnosti k vzniku škody podľa Občianskeho zákonníka a za nečinnosť žalobcu nie je možné sankcionovať žalovaného, pričom v celom rozsahu poukázal aj na skutkové a právne závery Okresného súdu Žilina v rozsudku zo dňa 28.06.2018, ktorý považoval za správny, pričom pokiaľ došlo k zrušeniu tohto rozsudku zo strany krajského súdu, mal za to, že len z procesných dôvodov, nakoľko nebol podľa názoru krajského súdu dostatočne odôvodnený, resp. vysvetlené všetky skutočnosti. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol s poukazom na § 255 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP, pričom žalovanému ako plne úspešnej strane priznal náhradu trov konania voči žalobcovi.

26. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca v rozsiahlom podaní č.I. od 606 spisu až 635 spisu (pre úplnosť odvolací súd uvádza, že veľkosť použitého písma odvolateľom bola podstatne menšia ako sa bežne používa a hustota samotného textu - výraznejšia ako použil okresný súd v napadnutom rozsudku, teda ako sa štandardne používa), z ktorých dôvodov odvolací súd odkazuje na samotné vyhotovenie odvolania žalobcom (č.I. 606 až 635 spisu), ktoré bolo doručené protistrane. Odvolací súd sa v rámci vyvolaného odvolacieho konania dôsledne oboznámil s celým rozsiahlym odvolaním, avšak do písomného vyhotovenia svojho rozhodnutia, s dôrazom na stručnosť, pri zachovaní preskúmateľnosti, teda do písomného vyhotovenia vykonal výraznú selekciu odôvodnenia odvolania.

27. Odvolanie proti rozsudku žalobca odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, rozhodnutie súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadnuté rozhodnutie považoval osobitne i za nepredvídateľné a vydané v rozpore s princípom právneho štátu, princípom právnej istoty a princípom legitímnych očakávaní.

28. V odvolaní žalobca namietal, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (v bode 61. odôvodnenia rozsudku, kde súd prvej inštancie zhrnul celkové odôvodnenie predmetného rozhodnutia) uviedol závery, ktoré nemožno prijať, pretože nemali oporu vo vykonanom dokazovaní. Pod bodom II. odvolania žalobca citoval bod 45. napadnutého rozhodnutia a konštatoval, že žalovaný nijakým spôsobom nespochybnil skutočnosť, že bol v období neoprávneného odberu zemného plynu od 28.2.2015 do 6.8.2015 vlastníkom nehnuteľnosti. Žalovaný bol v období od 28.2.2015 do 6.8.2015 vlastníkom nehnuteľnosti, kde malo dochádzať k neoprávnenému odberu zemného plynu. Uvedené preukazuje výpis z listu vlastníctva č. XXXX zo dňa 14.8.2015 (predložený spolu s vyjadrením k odporu).

29. Žalobca v odvolaní uviedol, že nie je možné prijať odôvodnenie súdu prvej inštancie v tom smere, že „dané rozhodnutia nemožno aplikovať na daný prípad, nakoľko ide o iné skutkové vymedzenie (pozn. bod 24. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie)“, nakoľko z citovaných rozhodnutí vyplýva, že: „Nie je povinnosťou navrhovateľa zisťovať, kto skutočne odoberal plyn bez zmluvného vzťahu, teda či nehnuteľnosť skutočne užíval jej vlastníkom, resp. nejaký iný subjekt na základe nájomnej zmluvy. Vlastník nehnuteľnosti zodpovedá za to, že do jeho domu bol odoberaný plyn v rozpore so zákonom. Ak v tom čase nehnuteľnosť skutočne užíval niekto iný, vlastníkom nehnuteľnosti si môže potom uplatňovať škodu u tohto subjektu.... Je právne irelevantné, aké boli vzťahy medzi odporcom ako vlastníkom nehnuteľnosti a údajnými nájomcami, ktorí mali nehnuteľnosť užívať, keď v danom prípade išlo o neoprávnený odber plynu bez vedomia navrhovateľa práve do nehnuteľnosti, ktorá bola vo vlastníctve odporcu, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica z 30.10.2013, sp. zn. 41Cob 122/2013". Tiež citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne z 28.3.2017, sp. zn. 5Co 169/2016 a poukázal na rozhodnutia sp. zn. 41Cob 122/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 28.3.2017, sp. zn. 5Co 169/2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 25.5.2017, sp. zn. 10Co/92/2017 a zdôraznil, že v takomto prípade neoprávneného odberu zemného plynu je vlastníkom nehnuteľnosti zodpovedný za to, že v jeho nehnuteľnosti dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu. Poukázal na rozhodnutia „Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. značka 6C/275/2015 zo dňa 16.2.2016, Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. značka 12C/194/2015 zo dňa 2.2.2016, Rozsudok Okresného

súdu Poprad, sp. značka 10C/502/2015 zo dňa 20.1.2016, Rozsudok Okresného súdu Bratislava III., sp. značka 23Cb/332/2015 zo dňa 18.1.2016, Rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. značka 13Cb/18/2015 zo dňa 10.12.2015, Rozsudok Okresného súdu Trnava sp. značka 26C/109/2015 zo dňa 1.12.2015, Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. značka 15C/19/2015 zo dňa 11.11.2015, Rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. značka 24Cb/205/2015 zo dňa 10.11.2015, Rozsudok Okresného súdu Galanta sp. značka 15C/187/2015 zo dňa 10.11.2015, Rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. značka 16C/246/2015 zo dňa 22.10.2015, Rozsudok Okresného súdu Topoľčany sp. značka 5Cb/1/2015 zo dňa 26.8.2015, Rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. značka 14C/295/2015 zo dňa 11.8.2015, v ktorých súdy žalobcovi pri rovnakej argumentácii vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody nárok na zaplatenie náhrady škody priznali.

30. Citoval žalobca v odvolaní z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I z 18.12.2017 sp. zn. 20Csp/46/2016, z rozhodnutia Okresného súdu Galanta z 18.4.2017 sp. zn. 8C/113/2016, z rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 23Cb/249/2015, z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. 7Cdo 201/2014, v ktorých súdy žalobcovi pri rovnakej argumentácii vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody nárok na zaplatenie náhrady škody priamo voči vlastníkovi priznali. Akcentoval, že podľa názoru ústavného súdu, ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená, podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Zdôraznil, že žalobca nebol účastníkom/stranou nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a jeho podnájomníkom a ani uvedenou nájomnou zmluvou v čase neoprávneného odberu zemného plynu nedisponoval. O tejto sa dozvedel až zo žalovaným podaného odporu. Žalovaný súčasne v konaní nepreukázal a ani netvrdil, že žalobcovi túto (nájomnú zmluvu) predložil. Žalobca nemá preto reálnu možnosť identifikovať subjekty, ktoré nehnuteľnosť užívali a nemá k dispozícii ani žiadny zákonný spôsob, ako by sa o tejto skutočnosti dozvedel, preto nemôže byť povinnosťou žalobcu ako prevádzkovateľa distribučnej siete zisťovať, kto skutočne odoberal plyn a či nehnuteľnosť užíval sám vlastník alebo iná osoba. Ak sa vlastník rozhodne svoju nehnuteľnosť odovzdať do užívania inej osobe na základe nájomnej zmluvy, a tým umožní užívať nehnuteľnosť tejto inej osobe, je povinný kontrolovať dojednaný spôsob užívania nehnuteľnosti s tým, že pokiaľ sám vlastník umožní tretej osobe, ktorú si okrem iného on sám vybral, užívanie nehnuteľnosti bez toho, aby využil svoje oprávnenie a nekontroluje, či táto osoba užíva nehnuteľnosť riadne bez toho, aby iným subjektom spôsobovala škodu, je vlastník nehnuteľnosti povinný škodu uhradiť. Žalovanému súčasne nič nebráni, aby si uplatňoval regresný nárok u tretej osoby, t.j. nájomcu, ktorému svoju vlastnú nehnuteľnosť na základe svojej vlastnej vôle prenajal.

31. V odvolaní v jeho časti III. žalobca uviedol k preukázaniu počiatočného stavu meradla, že pokiaľ „súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku doslova (opätovne tak ako v rozsudku zo dňa 28.6.2018) prevzal argumentáciu žalovaného, kde uvádza, že „nie je preukázaný stav meradla ku dňu ukončenia zmluvného vzťahu medzi J. A. a dodávateľom plynu, nakoľko z predloženej faktúry stav meradla 6 147 m³ je k 31.1.2015, ale nie k 27.02.2015, teda nie je zrejmé, k akému odberu došlo v období od 27.2.2015 do 14.7.2015“, tvrdíme, že takéto odôvodnenie súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko z vyúčtovacej faktúry č. 7414966039 dodávateľa zemného plynu Slovenský plynárenský priemysel, a.s. vyplýva, že ku dňu 27.2.2015 (t.j. deň predchádzajúci dňu začiatku neoprávneného odberu zemného plynu) bol stav meradla 6.147 m³." Poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/330/2015 zo dňa 1.12.2016 a aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline z 31.5.2017 č.k. 8Co/86/2017-150, ktorým odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Meradlo spotreby zemného plynu (plynomer) riadne zaznamenávalo spotrebu zemného plynu, t.j. nebolo poškodené, platnosť jeho overenia nezanikla a pod. Z vyúčtovacej faktúry č. 7414966039 dodávateľa zemného plynu Slovenský plynárenský priemysel, a.s. vyplývalo, že ku dňu 27.2.2015 (t.j. deň predchádzajúci dňu začiatku neoprávneného odberu zemného plynu) bol stav meradla 6 147 m³ a z montážneho listu meradla číslo 1000682050 zo dňa 6.8.2015 vyplýva, že ku dňu 6.8.2015 bol zaznamenaný stav meradla 7.279 m³. Meradlo - plynomer č. 63148550B907, POD: SKSPDIS001020345503 nebol poškodený, platnosť jeho overenia nezanikla a pod., nemožno uzavrieť, že „nie je preukázaný stav meradla ku dňu ukončenia zmluvného vzťahu medzi J. A. a dodávateľom plynu" (bod. 49 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Na odbernom mieste vo vlastníctve žalovaného dochádzalo v období od 28.2.2015 do 6.8.2015 k neoprávnenému odberu zemného plynu, pričom počiatočný stav meradla bol 6147 m³ (stav ku dňu predchádzajúcemu začiatku neoprávneného odberu zemného plynu) a konečný stav meradla

bol „7249 m³, t.j. rozdiel medzi objemom spotrebovaného plynu ku dňu začiatku neoprávneného odberu zemného plynu - 6147 m³ a ku dňu 6.8.2015 - 7279 m³ predstavuje skutočne spotrebované množstvo plynu patriaceho žalobcovi, ktorý slúži, tak ako bolo v rámci vykonaného dokazovania uvedené a preukázané, na vyvažovanie distribučnej siete" (č.l. 618 spisu).

32. V odvolaní v časti IV. „K prístupnosti meradla" citoval, najmä z bodu 7., 21. a 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku a uviedol, že tieto závery nemožno prijať, a že sú vzájomne rozporné. Žalobca rovnako v konaní preukázal, že sa pokúsil vykonať demontáž meradla - plynomeru č. 63148550B907, POD: SKSPDIS001020345503, čo mal preukázať montážny list meradla číslo: 1100182053, z ktorého vyplýva, že demontáž meradla nebolo možné vykonať. Žalobca skutočnosť, že sa dostavil na odberné miesto žalovaného preukázal i elektronickou knihou jász. Žalobca v konaní preukázal, že pri vykonaní vyššie uvedenej kontroly odberného miesta nebolo možné vykonať demontáž meradla z dôvodov na strane žalovaného, nakoľko pracovníci žalobcu nemali prístup k plynomeru, nebolo možné ani odčítať stav na meradle, z dôvodu nedostupnosti plynomeru. Nemožno spravodlivo od žalobcu žiadať, aby pracovník žalobcu „čakal" na odbernom mieste žalovaného. Práve toto tvrdenie žalovaného (ktoré súd prvej inštancie od žalovaného prevzal) bolo v rozpore s dobrými mravmi, kedy je to práve žalobca, ktorý si všetky svoje povinnosti predchádzať vzniku škody splnil, pričom: „bezodkladne po začiatku neoprávneného odberu zemného plynu sa dostavil na odberné miesto žalovaného za účelom vykonania demontáže meradla (v konaní preukázané montážnym listom meradla číslo: 1100182053), demontáž meradla nebolo možné vykonať z dôvodov na strane žalovaného, žalobca súčasne nad rámec jeho povinností zanechal na odbernom mieste „odkaz", kedy následne mohol žalovaný žalobcu kontaktovať, čo na základe svojho vlastného rozhodnutia neurobil. Odberné miesto je verejne prístupné, keď sa (odberné miesto) nachádza za plotom a uzamknutou bránou. Osobitne v tejto súvislosti (odhliadnuc od vyššie uvedeného) je potrebné rozlišovať medzi „uzavretím hlavného uzáveru plynu" a „demontážou meradla - plynomeru". I z vykonaného dokazovania vyplynulo, že meradlo - plynomer sa nachádza „v byte" a hlavný uzáver plynu sa nachádza „na cintoríne". Poukázal pritom i na vyjadrenie žalovaného zo dňa 16.5.2018, v ktorom žalovaný uviedol „Plynomer sa nachádza v byte, pričom hlavný uzáver plynu k predmetnému bytu sa nachádza na cintoríne - na verejne prístupnom mieste (pozn. žalobcu - hlavný uzáver plynu nachádzajúci sa za oplotením a uzamknutou bránou za verejne prístupné miesto nemožno považovať)...". Súd prvej inštancie sa vyššie uvedeným nezaoberal, rozdiel medzi „umiestnením plynomeru" a „hlavným uzáverom plynu" nerozlišoval.

33. K splneniu prevenčnej povinnosti zo strany žalobcu v odvolaní v jeho časti V. citoval z bodu 18., 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku a tvrdil, že takéto odôvodnenie súdu prvej inštancie nemalo oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom uvedené priamo vyvracala skutočnosť, kedy žalobca v konaní preukázal, že sa snažil predísť vzniku škody, kedy bezprostredne po začiatku neoprávneného odberu zemného plynu vyslal pracovníkom za účelom demontáže meradla, ktorú sa preukázateľne nepodarilo vykonať z dôvodov na strane žalovaného. Žalobca si počínal tak, aby nedochádzalo ku škode, prípadný vznik škody sa pokúšal odvrátiť, pričom je to práve žalovaný, ktorý si svoje povinnosti nesplnil, a to: „žalovaný svojím konaním/nekonaním, resp. prístupom k veci spôsobil žalobcovi škodu, ktorá vznikla neoprávneným odberom zemného plynu bez uzavretej zmluvy o dodávke zemného plynu v jeho nehnuteľnosti, riadne užívanie svojej nehnuteľnosti žalovaný nekontroloval, žalovaný dokonca v konaní tvrdil, že až „pri ukončení nájomného vzťahu" zistil, že jeho vlastný nájomník nemá už uzavretú zmluvu na odber plynu, teda sám žalovaný svojou vlastnou nečinnosťou vo vzťahu k jeho vlastnej nehnuteľnosti bol nečinný." Konštatovanie okresného súdu v bode 32. vyhodnotil ako rozporné s článkom 20 Ústavy Slovenskej republiky. Vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku okresného súdu v bode 44. uviedol, že postupoval v súlade s právnymi predpismi, ako i v súlade s dobrými mravmi.

34. V odvolaní v časti VI. k vnesenej námietke premlčania poukázal žalobca na bod 46. a 48. odôvodnenia rozsudku, pričom zdôraznil, že svoj nárok uplatnil za obdobie od 28.2.2015 do 6.8.2015, a nie od 27.2.2015. Skutočnosť, že na odbernom mieste vo vlastníctve žalovaného dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu, preukázateľne zistil až dňa 6.8.2015. Uvedené v konaní preukázal aj jednotlivými listinnými dôkazmi - montážny list meradla číslo 1000682050 zo dňa 6.8.2015, ktorý podpísal aj zástupca žalovaného. Pokúsil sa vykonať demontáž meradla - plynomeru, a tak zamedziť vzniku neoprávneného odberu zemného plynu, čo sa však z dôvodov na strane žalovaného nepodarilo. Pri návšteve odberného miesta žalovaného v čase po začiatku neoprávneného odberu zemného plynu (28.2.2015) nebolo možné meradlo demontovať, a rovnako ani zistiť stav na meradle, nakoľko toto (meradlo) sa nenachádza na verejne prístupnom mieste.

35. Žalobca v odvolaní v časti označenej VII. k výpočtu škody poukázal na bod 56. odôvodnenia rozsudku a uviedol, že v rámci vykonaného dokazovania riadne zdôvodnil, akým spôsobom došlo k výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. K tomu poukázal i na samotné vykonané dokazovanie, na tvrdenia a skutočnosti uvedené v bode III. odvolania ako i na vyjadrenia obsiahnuté v podaní zo dňa 4.11.2019. Žalobca mal za to, že v súlade so zákonom pristúpil k zisteniu a vyčísleniu škody. Objektívne podľa neho nemožno uzavrieť, že žalobca ešte predtým, ako sa reálne dozvedel o údají/stave meradla ku dňu 6.8.2015, vedel už „vo februári 2015, že k neoprávnenému odberu dochádza“. Až po vykonaní kontroly a následnom porovnaní historicky zistených údajov pre konkrétne odberné miesto, konkrétny plynomer, možno na základe odčítania stavu meradla - číselníka plynomeru zistiť, či oproti pôvodne (historicky staršiemu) zistenému údaju o spotrebe zemného plynu sa stav zmenil, t.j. či dochádzalo k spotrebe zemného plynu, čo je logické.

36. V bode VIII. odvolania žalobca poukázal, že ústavnoprávna povinnosť súdu dostatočne odôvodniť súdne rozhodnutie vyplýva z Dohovoru, Ústavy SR aj Listiny základných práv a slobôd, pričom citoval Čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Zákonný základ práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa nachádza v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Európsky súd aj Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach zdôrazňujú, že dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia má veľký význam. Analyzovanie povinnosti súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníkov konania má pre právnu prax veľký význam. Ústavný súd SR má totiž právomoc preskúmavať ústavnosť rozhodnutí všeobecných súdov a už mnohokrát zrušil rozhodnutia všeobecných súdov práve z dôvodu, že sa súdy dostatočne nevyrovnali s argumentmi účastníkov konania, a tým porušili základné právo na spravodlivý proces. Tiež Európsky súd mnohokrát vyslovil porušenie práva na spravodlivý proces preto, že rozhodnutia vnútroštátnych súdov sa nevyrovnali s argumentmi účastníkov konania.

37. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach tiež bližšie konkretizoval, čo znamená vyrovnať sa s argumentmi. K tomu, čo znamená vyrovnať sa s argumentmi účastníka konania, sa výstižne vyjadril aj Najvyšší správny súd ČR v rozsudku sp. zn. 2 Afs 24/2005. Z uvedených rozhodnutí možno vyvodíť, že „vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania znamená uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Citoval § 220 ods. 1 CSP. Rozsudok okresného súdu vykazuje podľa žalobcu i znaky arbitrárnosti a nie je preskúmateľný, kedy súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd musí v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre účastníkov konania, ale aj pre verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Žalobca mal za to, že „v konaní preukázal, že na odbernom mieste vo vlastníctve žalovaného dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu, t.j. k spotrebe zemného plynu vo vlastníctve žalobcu, ktorý, tak ako sme uviedli už v samotnom žalobnom návrhu, slúži na vyvažovanie distribučnej siete. Toto uvádzame osobitne aj vzhľadom k tomu, že v takomto prípade neoprávneného odberu zemného plynu je práve vlastník nehnuteľnosti zodpovedný za to, že pokiaľ svoju nehnuteľnosť odovzdal do užívania inej osobe na základe nájmovej zmluvy (teda osobe, ktorú si sám vybral).“ Právna istota spoločnosti je dôležitým pilierom ochrany práva. Je to taká všeobecná základná hodnota právneho poriadku, až sa niekedy kladie na jednu úroveň so spravodlivosťou. E. Malcevová (Papers of Thomas Jefferson, ed. Julian Rayd, Princeton, N.J. 1950, s.379, cit. Malcevová, E.: Občan, občianska spoločnosť, právny štát, Bratislava 1995, s. 56) pod pojmom právna istota chápe „politické zriadenie, v ktorom sa človek môže spoľahnúť na právo, kde je právo predvídateľné.“ Inými slovami je to princíp dôvery v právo. Predpoklady takejto dôvery sa vzťahujú na obsahovú i formálnu kvalitu práva, na tvorbu, na kvalitu jeho aplikácie a realizácie, ktoré potom zabezpečia, že právo bude zachované. Sem patrí aj ochrana dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je aj zákaz retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaného zaviazal na žalobcom požadované plnenie a tiež na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

38. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd žalobcom napadnutý prvostupňový rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP vo výroku ako vecne správny potvrdil. Mal za to, že okresný súd vykonal vo veci rozsiahle a podrobné dokazovanie oboznámením listinných

dôkazov predložených oboma sporovými stranami, ako aj výsluchom sporových strán. Dostatočným a dôsledným spôsobom riadne zistil skutkový stav, z ktorého vyvodil správne právne závery a žalobu žalobcu zamietol. Rovnako tak odôvodnenie napadnutého rozsudku je plne v súlade s § 220 ods. 2 CSP, kde súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom uviedol právne posúdenie ako aj dôvody, z ktorých vychádzal. Odôvodnenie rozsudku je zrozumiteľné, presvedčivé a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Žalobca vo svojom odvolaní podľa žalovaného na viacerých miestach účelovo klamal, resp. zavádza. Žalobca tvrdí, že jeho pracovník bezodkladne po začiatku neoprávneného odberu zemného plynu (28.02.2015) sa dostavil na odberné miesto žalovaného za účelom vykonania demontáže meradla. Pokiaľ žalobca tvrdil, že nie je jeho povinnosťou zisťovať, kto skutočne odoberal plyn bez zmluvného vzťahu, tak žalobca toto vedel aj bez toho, že by to zisťoval, čo je preukázané tým, že pracovník žalobcu navštívil odberné miesto za účelom demontáže meradla, pričom túto návštevu odmietol zopakovať. Žalobca tiež podľa žalovaného absurdne uvádza, že nemožno od neho žiadať, aby pracovník žalobcu „čakal“ na odbernom mieste žalovaného. Stačilo počkať pol hodinu (v zmysle otváracích hodín cintorína) a dodávka plynu mohla byť uzatvorená. Žalobca však namiesto polhodinového čakania, zvolil polročné dodávanie plynu, napriek tomu, že došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu o dodávke zemného plynu. Nakoľko žalobca už 28.02.2015 vedel, že dochádza podľa neho k neoprávnenému odberu plynu, bol povinný postupovať v zmysle § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zamedziť takýmto dodávkam jednoduchým uzavretím hlavného uzáveru plynu, ktorý sa nachádza na verejne prístupnom mieste. Poukázal aj na § 441 Občianskeho zákonníka, pričom škoda bola spôsobená výlučne zavinením žalobcu, ktorý dodával plyn nájomníčke žalovaného napriek tomu, že vedel, že zmluvný vzťah bol ukončený odstúpením od zmluvy zo strany SPP, a.s.. „Pokiaľ žalobca poukazuje na vzájomné právne vzťahy medzi SPP - distribúcia, a.s. a SPP, a.s., tieto sa nás v žiadnom prípade netýkajú a nie je povinnosťou vlastníka bytu skúmať vzájomné vzťahy medzi SPP, a.s. ako dodávateľa zemného plynu a SPP - distribúcia, a.s. ako prevádzkovateľa distribučnej siete.“ Pokiaľ ide o základ údajného nároku žalovaného, tento v celom rozsahu spochybňoval, nakoľko za neoprávnený odber plynu zodpovedá skutočný odberateľ plynu, nie vlastník nehnuteľnosti. Zo zákona nevyplýva žiadna objektívna zodpovednosť vlastníka nehnuteľnosti. Rovnako tak vznik škody zapríčinil svojim nekonaním výlučne žalobca. Žalobca nepreukázal, že odberateľ plynu mu neumožnil prerušenie dodávky plynu. Naopak samotný žalobca vo svojom podaní predložil výkaz jász, z ktorého je zrejme že jeho zamestnanec bol u odberateľky - Q. A. dňa 02.03.2015 o 12.30 hod.. Tento zamestnanec tam bol uprostred pracovného dňa (pondelok) o 12.30 hod., kedy bol dôvodný predpoklad, že odberateľka bude v práci, a preto mal prísť po pracovnom čase, prípadne ju vopred preukázateľne informovať o tejto skutočnosti. Plynomer sa nachádzal v byte, pričom hlavný uzáver plynu k predmetnému bytu sa nachádza na cintoríne - na verejne prístupnom mieste, kde sú aj jasne uvedené návštevne dni a hodiny. V čase od októbra do marca, je to pondelok až piatok od 13.00 hod do 16.00 hod.. Pokiaľ tam bol zamestnanec žalobcu dňa 02.03.2015 - v pondelok o 12.30 hod., musel si byť vedomý, že cintorín je uzavretý. Stačilo pol hodinu počkať, prípadne prísť neskôr medzi 13.00 hod. do 16.00 hod., uzavrieť hlavný uzáver plynu, a tým by nedošlo k žiadnej škode, náhrady ktorej sa domáha žalobca. „V zmysle technických podmienok samotného žalobcu (bod 9.2.2) Odpojením odberného miesta vykonávaným v súvislosti s neoprávneným odberom plynu, alebo v prípade zabránenia prístupu k meraciemu zariadeniu odberateľom plynu je aj fyzické prerušenie pripojovacieho plynovodu. Aj keby tak bolo pravdivé tvrdenie žalobcu, že odberateľ mu zabránil prístup k meraciemu zariadeniu, mal možnosť odpojiť odberné miesto fyzickým prerušením pripojovacieho plynovodu, teda uzavretím hlavného uzáveru plynu, ktorý sa nachádza na verejne prístupnom mieste.“

39. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca „vo svojom odvolaní cituje množstvo judikátov, ktoré sú však absolútne nepoužiteľné na predmetný spor, nakoľko v nich išlo o prípady, kedy neoprávnený odber vznikol z dôvodu neexistujúcej zmluvy o dodávke zemného plynu. V tomto spore však zmluva o dodávke plynu existovala a žalovaný objektívne nemal žiadny vplyv na tom, že došlo k odstúpeniu od Zmluvy s jeho nájomcom. Žalovaný ako vlastník bytu sa však nemal ako dozvedieť, že SPP, a.s. odstúpilo od zmluvy, teda že došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu a že žalobca z pohodlnosti a vlastnej nedbanlivosti naďalej dodával plyn, hoci už 28.02.2015 veľmi dobre vedel, že tento plyn je dodávaný bez platného zmluvného vzťahu. Tak ako žalobca vedel podať dňa 06.04.2017 žalobu proti vlastníkovi bytu, mohol ho už vo februári 2015 informovať o tom, že zmluvný vzťah s nájomcom bytu bol ukončený a vyzvať ho na spoluprácu pri riešení vzniknutého stavu, resp. informovať žalovaného, že od odstúpenia od zmluvy s nájomcom považuje vlastníka bytu za osobu zodpovednú za neoprávnený odber plynu. Pre žalobcu však bolo evidentne výhodnejšie plyn dodávať aj bez zmluvy a potom následne žalovať vlastníka nehnuteľnosti argumentujúc údajnou objektívnou zodpovednosťou,

príčom takéto konanie je v hrubom rozpore s dobrými mravmi a tiež s § 417 O.z. Ak by bola požiadavka žalobcu o uznanie zodpovednosti žalovaného ako majiteľa nehnuteľnosti za neoprávnený odber plynu akceptovaná došlo by k vzniku absurdného stavu kedy by nájomca mohol odoberať tovary a služby ale zodpovedným za ich odber by bol majiteľ nehnuteľnosti."

40. Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že „K uzatvoreniu zmluvy o dodávke plynu nepotrebuje nájomca súhlas majiteľa nehnuteľnosti, postačuje len existencia nájomnej zmluvy medzi majiteľom nehnuteľnosti a nájomcom. Podobne je to aj v prípade uzatvorenia iných zmlúv nájomcu s dodávateľmi ďalších tovarov a služieb. Napr. el. energia, vodné a stočné, telekomunikačné služby, internetové služby, odvoz domového odpadu, atď., kedy si nájomca podľa vlastnej potreby uzatvára zmluvy o dodávke týchto tovarov a služieb. Podľa logiky žalobcu ak by nájomca prestal platiť za dodávky menovaných a iných tovarov a služieb a ich dodávateľia by vypovedali alebo odstúpili od zmlúv automaticky by sa zodpovedným za neprerušené dodávky tovarov a služieb stal nájomca. V praxi to ale tak nie je. Všetci dodávateľia služieb a tovarov v prípade ak odstúpia alebo vypovedia zmluvu, keď odberateľ neplatí za dodaný tovar a služby, ukončia dodávku tovaru a služieb. Jedinou výnimkou je dodávka plynu od žalobcu." Žalobca požaduje uhradiť sumu 377,32 Eur titulom náhrady škody ako cenu skutočne odobratého množstva zemného plynu. Konečný stav počítadla 06.08.2015 bol 7279 m³. Východisková hodnota plynomera - počiatočný stav podľa tvrdenia žalobcu dňa 02.03.2015 bol 6147 m³. Túto hodnotu však žalovaný v celom rozsahu spochybňoval, nakoľko z vyúčtovacej faktúry č. 7414966039 je zrejmé, že stav meradla k 31.01.2015 bol 6147 m³.

41. Žalovaný tiež vo vyjadrení uviedol, že pokiaľ stav meradla k 31.1.2015 bol 6147 m³, je nemožné, aby o mesiac neskôr, počas hlavného vykurovacieho obdobia bol stav meradla rovnaký. Žalobca teda nepreukázal stav meradla ku dňu 28.02.2015. Žalobca svoj nárok v žalobe kvalifikuje ako nárok na náhradu škody (strana 7 žaloby zo dňa 28.03.2017). Žaloba bola podaná dňa 06.04.2017 za obdobie od 28.02.2015 do 06.08.2015. Žalovaný citoval § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca od počiatku vedel, že dochádza k neoprávnenému odberu plynu, čo preukazovali aj ním predložené doklady o úmysle odmontovať plynomer dňa 02.03.2015, a preto aj pokiaľ by bol nárok žalobcu opodstatnený, do 05.04.2015 je premlčaný, pričom by v tomto prípade bolo potrebné preukázať stav plynomeru k 06.04.2015. Pokiaľ za obdobie od 01.02.2015 do 06.08.2015 bolo spotrebovaných 1132 m³ (7279 - 6147), väčšina tejto spotreby bola v zimných mesiacoch, počas vykurovacieho obdobia - február, marec, je väčšina prípadného žalobného nároku premlčaná z dôvodu podania žaloby až 06.04.2017. V zmysle aktuálnej rozhodovacej praxe nie je povinnosťou súdu v odôvodnení rozsudku, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 8 Sžo 122/2010 zo dňa 12.05.2011). Okresný súd postupoval plne v súlade s horeuvedenou rozhodovacou praxou a na všetky podstatné argumenty žalobcu dal v rozsudku dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď, a preto tvrdenia žalobcu o arbitrárnosti ním napadnutého rozsudku neobstoja. „Žalobca sa neustále snaží zavádzať súd citáciou množstva súdnych rozhodnutí, naprieč celým Slovenskom, avšak vo všetkých týchto prípadoch išlo o neoprávnený odber bez zmluvy a bez toho, aby žalobca vedel o tom, že k neoprávnenému odberu dochádza. Na rozdiel od toho však v našom prípade existovala zmluva o dodávke zemného plynu a aj po jej odstúpení zo strany SPP, a.s. žalobca veľmi dobre vedel, že aj naďalej dochádza k odberu plynu." Žalovaný poukázal na to, že žalobca na pojednávaní dňa 26.09.2019 požiadaval o odročenie pojednávania za účelom vykonania ďalšieho pojednávania, pričom na ďalšie pojednávanie dňa 07.11.2019 sa už žalobca nedostavil a dokazovanie ani nijakým spôsobom nedoplnil. Nie je možné, aby stav meradla v čase vykurovacej sezóny bol dňa 31.01.2015 6.147 m³ a 27.02.2015 opäť 6.147 m³, išlo podľa žalovaného o absolútny nezmysel, na ktorý poukazoval od začiatku konania a žalobca ho nijakým hodnoverným spôsobom nevyvetlil a neodstránil.

42. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca už písomne nevyjadril (č.l. 656 rub spisu doručenia)

43. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

44. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

45. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

46. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

47. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

48. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

49. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/21/2020-660 zo dňa 21.10.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

50. V procesnej rovine žalobca považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný pre neúplnosť dôvodov podľa odvolateľa rozhodných pre vecne správne rozhodnutie sporu. Za naplnenie nesprávneho procesného postupu, znemožňujúceho žalobcovej strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, považoval odvolateľ najmä to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré považuje za nepreskúmateľné, nevysporiadal so všetkými dôkazmi a tvrdeniami uplatnenými v rámci uplatneného nároku žalobcom, tiež že vydal prekvapivé rozhodnutie, nevykonal dokazovanie v súlade s CSP.

51. K vyššie uvedenému odvolací súd primárne uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06). Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa k veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

52. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

53. V prejednávanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochyb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv strán sporu, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochyb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

54. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd konštatuje, že k takej žalobcom namietanej vade procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorá by predstavovala naplnenie § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ale ani podľa § 365 ods. 1 písm. b) nedošlo. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (k tomu pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higijs c. Francúzsko z 19. februára 1998) [pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 z 26.11.2012]. Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok okresného súdu splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a prečo, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pozri III. ÚS 119/03). To, že sa odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritorným rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu. Do práva na spravodlivý

súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

55. V procesnej rovine ďalej žalobca namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý mal podľa neho za následok prekvapivé rozhodnutie. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, je v zásade možné súhlasiť s odvolateľom, že z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či (ne)predvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Podľa neho, „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7 Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7 Cdo 42/2010).

56. Zo žalobcom namietaného postupu okresného súdu, po jeho preskúmaní, odvolací súd nezistil dôvodnosť námietky žalobcu o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného) rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mal žalobca, a to od momentu doručenia žaloby s prílohami okresnému súdu až do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní dňa 7.11.2019, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie dôkazov voči žalovanému. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie sporu je určujúce vykonané dokazovanie a z neho vyvedené skutkové a právne závery. S tým súvisí aj odvolateľom namietané zhodnotenie dôkazného bremena v spore. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Obo/52/2010 z 24. júna 2010). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v konaní. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 81/2010 z 31. mája 2010).

57. V odvolaní žalobca namietal závery okresného súdu, že žalovaný nie je v danej veci pasívne legitimovaný a tiež odkázal na bod 45. napadnutého rozsudku, s ktorým nesúhlasil a tiež citoval z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu a citoval z rozhodnutí krajských súdov a z rozhodnutí okresných súdov. Tiež žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 201/2014, a to vo väzbe na viazanosť súdu rozhodovať v obdobných veciach v súlade s princípom právnej istoty. Žalobca nesúhlasil v odvolaní s bodom 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku a v odvolaní na čl. 613 spisu uviedol svoju argumentáciu v tejto rovine, s ktorou sa odvolací súd oboznámil a vyhodnotil ju v celom jej rozsahu, a teda i vo väzbe na odôvodnenie napadnutého rozsudku najmä v bodoch 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32. a ďalších, ktoré však nenašlo odzrkadlenie

v odvolaní žalobcu. Nemohlo zostať odvolacím súdom nepovšimnutým ani tvrdenie okresného súdu v bode 24. napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého „Žalobca na jednej strane poukazuje na predložené rozhodnutia, podľa ktorých vlastní nehnuteľnosti má oznamovať dodávateľovi plynu o nájomcovi, avšak pokiaľ ide o opačnú situáciu, žalobca nepovažuje za povinnosť, aby oznámil vlastníčkovi ukončenie zmluvy a pokračovanie v dodávaní plynu. Žalobca nič neoznámil, hoci zo strany dodávateľa bola ukončená zmluva a vlastník o tom nevedel“, ku ktorému sa však žalobca v odvolaní nevyjadril. V tomto smere sa poukazuje pre odstránenie akýchkoľvek pochybností, a tiež z roviny komplexného posúdenia na argumentáciu okresného súdu v bode 32., vo väzbe na bod 29., 35., 36., 54., napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorá nenašla odzrkadlenie v odvolaní žalobcu. Ak potom žalobca zotrval na svojej argumentácii a v odvolaní poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, pričom z nich nielen citoval, ale aj zvýraznil niektoré časti odôvodnení, tak odvolací súd po oboznámení sa s celým ich znením, vo väzbe na v nich posudzovaný (primárne) skutkový stav veci a následne na to, právne hodnotenie (v nich), nevidel priestor na odklon od záverov okresného súdu, napriek odvolacím námietkam žalobcu, a to s akcentom na skutkový stav tejto prejednávanej odvolacej veci, pričom sa poukazuje najmä na bod 13., 22. napadnutého rozsudku v spojení s celým právnym a skutkovým vyhodnotením. „Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6M Cdo 1/2010 z 28. februára 2011). Odvolací súd poukazuje v tejto časti na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

58. Osobitne v odvolaní žalobca namietal závery okresného súdu v rovine prístupnosti meradla, pričom poukázal na montážny list meradla 1100182053 a uviedol aj argumentáciu, že nemožno od pracovníka žalobcu žiadať, aby čakal na odbornom mieste žalovaného, tvrdenia žalovaného považoval za rozporné s dobrými mravmi, pričom zdôraznil, že je to práve žalobca, ktorý si všetky svoje povinnosti vo vzťahu k predchádzaniu vzniku škôd mal splniť.

59. V súvislosti s vyššie uvedenou odvolacou argumentáciou žalobcu, považuje za podstatné odvolací súd uviesť, že sa ňou zaoberal a vyhodnotil ju ako argumentáciu bez relevancie vo vzťahu ku konštatovanej správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za podstatné uviesť, že podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dobré mravy (boni mores) patria k zásadám súkromného práva, bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom, teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných pravidlách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovať. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/191/96 zo dňa 21.8.97). Ústavný súd Českej republiky (len primerane a podporne z eurokonformného prístupu) pojem dobré mravy vymedzil tak, že dobré mravy sú súhrnom etických všeobecne zachovávaných uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je mnohokrát zabezpečované právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. II. ÚS 249/97 zo dňa 26.2.98). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32Odo 174/2005, dobré mravy sú skôr meradlom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu, so všeobecne užívanými pravidlami slušnosti a poctivého konania. Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi je potrebné v každom prípade posudzovať individuálne, s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam účastníka v príslušnom období a k jeho vtedajšiemu postaveniu. Súlad s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy bez ohľadu na to, že obsah bol výsledkom slobodnej dohody medzi účastníkmi a taktiež bez ohľadu na to, kto prípadný rozpor s dobrými mravmi zaviniť, alebo či niektorá zo strán bola v dobrej viere (pozri len primerane a podporne z eurokonformného prístupu rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32Odo 174/2005 a sp.zn. 32Cdo 150/2007). Občiansky zákonník najširší a najvšeobecnejší odkaz na aplikáciu dobrých mravov obsahuje v § 3 ods. 1. „Výkon práv, v súlade s rímskou zásadou qui suo iure utitur, neminem laedit, turis enim executio non habet iniuria, zásadne vylučuje na strane oprávneného subjektu protiprávnosť (nedovolenosť), a tým i prípadné uloženie sankcie. Pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 51/2009. Ustanovenie

§ 3 Občianskeho zákonníka však zakotvuje základné podmienky tzv. chráneného výkonu subjektívnych práv. V zmysle teórie súkromného práva takýmito podmienkami je kumulatívne splnenie nasledovných predpokladov: a) existencia práva v dobe výkonu (t. j. aktom aplikácie práva nemôže dôjsť k založeniu neexistujúceho práva alebo povinnosti) Pozri napr. nález Ústavného súdu I. ÚS 505/99, b) musí byť uplatnený v súlade so zákonom, byť primeraný s ohľadom na cieľ, ktorý má byť dosiahnutý, a zároveň musí byť v súlade s dobrými mravmi". Prvý predpoklad výkonu práva je jeho existencia. Bez existencie subjektívneho práva nemôžeme hovoriť o výkone práva, ale o protiprávnom úkone. Z hľadiska druhého predpokladu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje, že zákonný rámec výkonu práva nespĺňa takýto výkon, ktorý bez právneho dôvodu zasahuje do práv a oprávnených záujmov iných alebo je v rozpore s dobrými mravmi. Subjekt vykonávajúci právo musí jeho výkon realizovať v súlade so zákonom, jeho realizácia musí byť primeraná s ohľadom na cieľ, ktorý má byť dosiahnutý a musí byť v súlade s dobrými mravmi.

60. Nedodržanie podmienok výkonu práva stanovených v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a prekročenie zákonného rámca výkonu práva predstavuje exces, ktorého následkom je, že takýto výkon práva nemôže požívať právnu ochranu a vybočenie z rámca zákonných podmienok výkonu práva má za následok, že na inak zákonný výkon práva sa uplatňuje celý rad sankcií. Osobitnou sankciou v prípade výkonu práva v rozpore s podmienkami uvedenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je odopretie právnej ochrany, čiže nebude možné takýto výkon procesnými prostriedkami vymáhať. Výslovná právna úprava uvedeného inštitútu sa nachádza i v § 265 Obchodného zákonníka, kedy neposkytnutie právnej ochrany nemá za následok zmenu alebo zánik tohto práva len zánik ochrany. Zdôrazňuje odvolací súd, že v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačuje akýkoľvek rozpor s dobrými mravmi, alebo akýkoľvek zásah do subjektívnych práv, ktorý nie je celkom v súlade s dobrými mravmi, ale tento zásah musí byť takej intenzity a vážnosti, ktorá je neakceptovateľná. Vzhľadom na tvrdenia žalobcu v odvolaní v tejto rovine vo väzbe na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý dôsledne vyhodnocoval tak správanie žalobcu, ako aj žalovaného, nebolo podľa výsledkov odvolacieho konania, ktoré bolo limitované odvolacími dôvodmi žalobcu možné konštatovať dôvodnosť tohto odvolacieho tvrdenia žalobcu. Odvolací vo vzťahu k tejto odvolacej námietke, ku komplexnosti odvolacieho posúdenia, uvádza, že sa dôsledne oboznámil s namietanými bodmi 7., 21., 22. napadnutého rozsudku, pričom je zrejmé, že žalobca sa v odvolaní odvolával na dobré mravy, pričom (okrem iného) bez reakcie žalobcu v odvolaní zostala argumentácia okresného súdu v bode 22. napadnutého rozsudku „...oznámenie o sprístupnení daného miesta vraj bolo dané iba J. A., nie aj vlastníkovi" ako i v predposlednej a v poslednej vete bodu 22. napadnutého rozsudku ... „nebolo preukázané, že by odberateľ plynu, či žalovaný neumožnil prerušenie dodávky, či demontovanie meradla. Zároveň súd poukazuje na to, že na umožnenie prístupu bola vyzvaná nájomníčka ako odberateľka, avšak za neoprávnený odber sa žalobca domáha úhrady voči žalovanému, ktorý nebol odberateľom" vo vzťahu k objektívnemu posúdeniu skutkového stavu v namietanej rovine a v rovine dobrých mravov žalobcom. Vzhľadom na uvedené postuláty odvolacím súdom, skutkový stav veci a právne vyhodnotenie v rozsahu tejto odvolacej námietky neboli zistené skutočnosti o konaní žalovaného v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka.

61. K odvolacej námietke v bode V. odvolania odvolací súd uvádza, že ju nevyhodnotil ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu. Pri tomto konštatovaní odvolací súd vychádzal primárne zo skutkových tvrdení ustálených okresným súdom, od ktorých nemal dôvod sa odchýliť na základe tvrdení žalobcu v odvolaní, ktorý v tejto časti odvolania osobitne spochybnil závery okresného súdu v bodoch 18. a v bode 58., 32., 44. napadnutého rozsudku, ktorú argumentáciu spojil i s poukazom na Čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. Je namieste podľa odvolacieho súdu uviesť, že okresný súd sa dostatočne venoval argumentácii žalobcu v tejto rovine, ktorú podľa odvolacieho súdu vyhodnotil v dostatočnom rámci napriek odvolacím námietkam žalobcu. Žiada sa však pre úplnosť uviesť, že žalobca v tejto časti odvolania dôvodil výlučne vo vzťahu k žalovanému, ktorému vyčítal, že tento nekontroloval riadne užívanie nehnuteľnosti, že svojím prístupom mal žalobcovi spôsobiť škodu a tiež že až pri ukončení nájomného vzťahu zistil, že jeho vlastný nájomník nemá uzatvorenú zmluvu na odber plynu, že vlastník nehnuteľnosti bol nečinný, avšak neposkytol žiadnu argumentáciu k záverom okresného súdu, ktoré okresný súd uviedol v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, ktoré smerovali k hodnoteniu správania sa žalobcu napr. v bodoch 18., 20., 25., 22., 35., 29. napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o žalobcom uvádzaný Čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, tak odvolací súd sa stotožňuje so žalobcom, že vlastníctvo zaväzuje, ale zdôrazňuje sa zároveň, že zaväzuje nielen žalovaného, ale takisto aj žalobcu,

ktorý záver však nevyplýva z obsahu odvolania vo väzbe na dôvody napadnutého prvoinštančného rozhodnutia, napr. už v uvádzaných bodoch 18., 20., 25., 22., 29., 35.

62. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu v rovine vznesenej námietky premlčania odvolací súd uvádza, že základom rozhodnutia v tejto časti okresného súdu bolo jeho konštatovanie v bode 45. napadnutého rozsudku, z ktorého vyplývajú dôvody o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného, pričom v bode 48. napadnutého rozsudku síce vyhodnocoval premlčanie nároku žalobcu, avšak ako uviedol, tak len nad rámec, keď nosným dôvodom bola okresným súdom konštatovaná absencia pasívnej legitímácie. Napriek tejto skutočnosti odvolací súd uvádza, že dôvody posúdenia žalovaným namietaného premlčania okresný súd dostatočne vysvetlil a tiež sú zrejmé jeho východiská, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku č.l. 46 vyplýva aj, že „Žalovaný vzniesol aj námietku premlčania v časti, keďže žalobca si uplatňuje náhradu škody za neoprávnený odber od 27.02.2015 do 06.08.2015 a má za to, že minimálne do 06.04.2015 je nárok premlčaný. Žalobca tvrdil, že nárok nie je premlčaný, nakoľko žalobca sa objektívne dozvedel o škode až 06.08.2015, kedy bola vykonaná kontrola plynomeru a dovtedy nevedel, či dochádza k odberu alebo nie. Vtedy mal zistiť, že k odberu dochádzalo od 27.02.2015. Má za to, že 27.02.2015 zistil stav zákonným spôsobom na základe typového diagramu, teda odhadom spotreby pre dané miesto. - Žalovaný k tomu uviedol, že žalobca musel vedieť o odbere, keďže 27.02.2015 sa pokúsil demontovať plynomer, ako tvrdil a z vyjadrenia SPP, a.s. vyplýva, že odstúpil od zmluvy o dodávke, lebo odberateľ si neplnil povinnosti. Toto bolo oznámené aj žalobcovi, čo preukazuje aj to, že žalobca šiel demontovať plynomer. Žalovaný o tom nemal vedomosť.“

63. Pokiaľ zo záveru odvolania vyplývala argumentácia žalobcu „Toto uvádzame osobitne vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní preukázal, že na odbernom mieste vo vlastníctve žalovaného dochádzalo k neoprávnenému odberu zemného plynu, t.j. k spotrebe zemného plynu vo vlastníctve žalobcu, ktorý, tak ako sme uviedli už v samotnom žalobnom návrhu, slúži na vyvažovanie distribučnej siete. Toto uvádzame osobitne aj vzhľadom k tomu, že v takomto prípade neoprávneného odberu zemného plynu je práve vlastník nehnuteľnosti zodpovedný za to, že pokiaľ svoju nehnuteľnosť odovzdal do užívania inej osobe na základe nájomnej zmluvy (teda osobe, ktorú si sám vybral), a tým umožnil užívať nehnuteľnosť tejto inej osobe s tým a žalobcovi bola spôsobená škoda (čo bolo jednoznačne v konaní preukázané) je vlastník nehnuteľnosti povinný škodu uhradiť“, tak odvolací súd uvádza, že ju dôsledne vyhodnotil a konštatuje základovú zhodnosť tejto argumentácie s dôvodmi vyplývajúcimi z rozhodnutí, na ktoré v priebehu konania ako i v odvolaní poukazoval žalobca. V tejto rovine však na rozdiel od žalobcu odvolací súd dospel k záveru o rozdielnosti skutkového stavu prejednáwanej veci s rozhodnutiami, na ktoré poukazoval žalobca, tak ako ju v konečnom dôsledku videl aj okresný súd v okolnostiach uvádzaných v celom napadnutom rozsudku s dôrazom na bod 18., 19., 24. napadnutého rozsudku.

64. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu v odvolaní pod bodom VII., tak po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že nebol daný dôvod odvolaciemu súdu na odklon od záverov súdu prvej inštancie ani v tejto rovine, napriek nesúhlasu žalobcu, ktorý primárne uvádzal v tejto rovine, že „objektívne nemožno uzavrieť, že žalobca ešte predtým, ako sa reálne dozvedel o údají/stave meradla ku dňu 6.8.2015, vedel, už „vo februári 2015, že k neoprávnenému odberu dochádza“! Predsa až po vykonaní kontroly a následnom porovnaní historicky zistených údajov pre konkrétne odberné miesto, konkrétny plynomer, možno na základe odčítania stavu meradla - číselníka plynomeru zistiť, či oproti pôvodne (historicky staršiemu) zistenému údaju o spotrebe zemného plynu sa stav zmenil, t.j. či dochádzalo k spotrebe zemného plynu, čo je logické.“, ak sa stotožnil so záverom okresného súdu, že žalovaný nevykonával neoprávnený odber, tak ako to vyplýva najmä z bodov 44., 50., 53., 56. napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje.

65. Krajský súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá neznemožnila žalobcovi ako sporovej strane realizáciu jej procesných oprávnení a ani žalobcovi nebola zmarená možnosť aktívnej účasti na konaní, súčasťou ktorej je aj navrhovanie dôkazov. V konečnom dôsledku právo žalobcu na označovanie, navrhovanie dôkazov bolo žalobcom zrealizované, uplatnené, avšak je potrebné zvýrazniť, že v konečnom dôsledku je to len súd, ktorý rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná, resp. nevykoná.

66. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil

so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konšatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

67. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

68. Ak bola žaloba žalobcu rozsudkom okresného súdu zamietnutá a v odvolacom konaní nebola preukázaná relevancia ani jedného z odvolacích dôvodov žalobcu, tak napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo krajským súdom potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. V podrobnostiach odkazuje odvolací súd na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

69. V závere svojho odôvodnenia krajský súd opäť poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP. Pokiaľ odvolaním žalobcu neboli zadefinované konkrétne odvolacie dôvody k závislému výroku o trovách konania, tak následne ani krajský súd nepodroboval osobitnému prieskumu tento výrok, ktorý bol ako závislý od výroku vo veci samej rovnako potvrdený.

70. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému voči žalobcovi bol priznaný nárok na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.